

FICȚIUNEA

nr. 97 / 27 noiembrie 2023

Săptămânal de cultură

Cristi Nedelcu
face analiza
râsului o dată
pe săptămână.
În rest, scrie
romane.

Zenob

Director de număr: Bianca Zbarcea

Palimpsest fără rușine

Iuliu Cezar Sturza

— Țasta nu e un interviu, nu?
— Ah, nu. E doar curiozitate, atâta tot.

Mă privește contrariat. Ce era el pentru faimosul autor ce face turul festivalurilor literare ca un animal împăiat?

— Voaiați să mă cunoașteți?

— Da. Mi-am dat seama că era un vis de-al meu să pot sta de vorbă cu dumneavoastră.

— Dacă sunteți sigur...

— Foarte! Adică, sunteți o persoană care m-a influențat enorm...

— Nu știu ce să zic, nu am făcut mare lucru la viața mea.

— Ați tradus seria Arborelui Frânt!

O grimasă întunecată îi cuprinsese chipul. M-am speriat de acea reacție profund negativă.

— Despre asta vrei să vorbești?

— Da.

— Am încercat o viață întreaga să scap de povestea aia.

— Nu înțeleg.

— N-ai cum. Toți oamenii pe care i-am întâlnit și care mă apreciază pentru traducere nu știu sau, dacă știu, ignoră. Asta e cel mai enervant.

— M-ați pierdut, domnule.

Oftează.

— Bine, am să-ți explic. O dată. Și apoi cred că ne putem vedea fiecare de drumul nostru.

Se apropie de mine, privind înapoi. Începe cu o voce scăzută:

— Era prin '91 parcă, sau '92. Aveam diplomă de traducător, am făcut școala aici. Și m-am întors în micul nostru orașel având multe iluzii în cap. S-au risipit tare repede. Am trecut prin mai multe slujbe, doar voiam să traduc. Am fost abordat de un tip care mi-a vorbit despre editura Altair, o tiparniță de apartament, la fel ca multe altele din acele zile. Părea atractiv, mai ales că au pus mâna pe drepturile de autor ale unor cărți bune.

— Îmi aduc aminte colecția...

— Nu mă întrerupe. Mi-a arătat catalogul și am văzut numele lui Gozimov. Imediat m-am oferit să fac traducerea. Am citit în original cărțile ca student în București și am fost fascinat de ele. Nu-mi permiteam să le cumpăr, le-am împrumutat de la bibliotecă. Așa puteam oferi un dar celor care nu-l cunoșteau pe acest maestru al literelor. Și le-am tradus pe toate șapte.

— Nu înțeleg problema... scuzați-mă, îmi țin gura.

— Problema... e că totul a fost făcut pe genunchi. Nu erau deloc interesați de calitate, ci de viteza cu care puteau publica cărțile. Și ceilalți traducători erau zoriți, se tipăreau texte neverificate, era haos. Dar se vindea ca pâinea caldă. Oamenii citeau enorm pe atunci, e greu de comparat cu zilele de azi, dar prea puțini erau nemulțumiți. Pe atunci, era greu să faci rost de o carte în original pentru a face o comparație. Iar când a apărut saga Arborelui, a fost o sărbătoare. Toată lumea era înnebunită și tirajele se epuizau peste noapte. Nu știam prea mult despre distribuția în alte orașe, dar la noi pur și simplu se topeau de pe rafturi.

Zâmbește strâmb, privind la cafeaua pe jumătate băută.

— Am terminat traducerea a șapte volume în trei ani. Aș fi putut intra în Cartea Recordurilor, dacă o făceam pe bune. Dar totul a fost un fals. Aproape totul, recunosc. După cum spuneam, nu mi-au dat timp să rafinez textul, un punct necesar, dar ignorat de șefii mei. Exemplarul oferit pentru a-l traduce era luat la mâna a treia, cu pagini întregi pierdute, cu scris ilizibil. M-am străduit să ofer cea mai capabilă

traducere, chiar dacă de multe ori eu scriam altceva decât compusesse Gozimov. Asta era viața. Și apoi a fost cea mai mare crimă.

Trage aer în piept, privind la statuile cocoțate pe fațada Universității.

— Am rescris părți din carte. Altfel nu făceam treaba. Am primit vreo trei exemplare din aceeași carte, niciunul utilizabil. Unul nu avea ultimele șaptezeci de pagini. Ce puteam face? Pur și simplu am inventat un final ce părea cât mai gozimovian și l-am dat mai departe. Le-am spus șefilor mei și ei m-au bătut pe umăr. Mi-au dat o primă, fără însemnătate, dar erau banii mei. Și i-am acceptat.

Integral în versiunea online

Căruțașul viselor (V)

Narcis Amariei

Parcul era pustiu la acea oră, doar o bătrână împingea un cărucior, iar spre capătul aleii, un bărbat cu pardesiu negru și pălărie de fetru fuma o țigară și vorbea la telefon.

— Azi noapte am visat, începu băiatul. Se făcea că eram undeva la munte, mă rătăcisem și tot căutând drumul, am ajuns într-un târziu la o biserică părăsită. Se auzea un fel de cântec tânguiitor ale cărui cuvinte nu le înțelegeam. Ceva monoton și apăsător. Apoi, când am ieșit din biserică, s-a apropiat de mine o bătrână și mi-a spus: *Acesta e ultimul tău vis. Caută-l pe Terente, singurul rămas*

din cei doisprezece. El îți va deschide drumul, în noaptea de Sânziene. El știe dansul. Dansul! Nu uita! Trebuie să danseze! Apoi m-am trezit, zise Gabriel.

Maria se opri și îl privi pe băiat cu reproș.

— De asta m-ai chemat? Cine naiba e Terente? Am venit într-un suflet, și tu îmi spui că ai visat... cai verzi pe pereți, pe bune?

— Nu te supăra, Maria. Eu cred că e foarte important. Mă gândeam că mă poți ajuta. Dacă asta e chiar ultimul vis? Dacă e adevărat?

— Mda. Ce să spun? Oricum, ceva se leagă. Țăstia au început

campania de vaccinare obligatorie. Au dat ordonanță de urgență. CSA-ul e peste tot în oraș. Soldați cu arme. Nu i-ai văzut la metrou?

— Ba da. Nu știam de ordonanță. Vezi? Trebuie să ne grăbim. Cum naiba putem afla cine e Terente asta?

— Nu îți mai amintești altceva din vis?

— Nu. Doar că era undeva la munte. Stai! Biserica. Trebuie s-o căutăm pe Google. Mi-o amintesc atât de clar. Aici n-am semnal. Și oare de ce mi-a zis că e ultimul meu vis?

— Păi, dacă ne vaccinează, asta se va întâmpla. Nu vom mai

visa. Implantul nu va mai interfera cu nimic. O să devenim niște automate. Numai dacă...

Integral în versiunea online

Eu sunt 70072

Iulia Țugulea

Apărut în 2022 la editura Bookzone, romanul „Eu sunt 70072” scris de Lidia Maksymowicz și Paolo Rodari este un roman despre supraviețuire, adaptare, despre iubirea maternă și regăsire:

„De la ultima noastră întâlnire îmi amintesc ochii ei. Mă privește cu dragoste, cu disperare. Îmi ține capul în mâini, mă privește drept în ochi și mă sărută. Sunt fata ei, inima ei, dragostea ei. Nu uit cuvintele pe care mi le-a spus. Mi le repet zile întregi după plecarea ei. Amintește-ți cum te cheamă și de unde vii. Mă cheamă Luda Boczarowa, am cinci ani și sunt din Belarus.”

Sfârșitul anului 1943 marchează începutul poveștii Ludei. „Marele Război pentru apărarea patriei” l-a dus pe tatăl ei, Alexander, în prima linie de luptă. În Belarus, mama ei, Anna, a fost partizană și a sprijinit mișcarea de rezistență împotriva naziștilor. După ce le-au fost găsite ascunzătorile și au fost prinși, au fost trimiși la Auschwitz.

La sosirea lor în lagăr, mama și frațele ei au fost trimiși la muncă forțată, bunicii ei au fost trimiși direct în camerele de gazare, iar Lidia a fost adusă în barăcile pentru copii. Când avea doar trei ani, experimentele lui Josef Mengele i-au marcat existența.

În măsura în care soarta i-a permis, Lidia Maksymowicz a fost Luda Boczarowa, o fetiță cu ochi albaștri vii, care a fost prețuită și îngrijită de părinții și bunicii ei. La vârsta de trei ani, a fost redusă la nimic mai mult decât un număr – 70072 – de către agresorii ei în oribilul Pavilion pentru copii de la Auschwitz-Birkenau. Timp de mai bine de un an, micuța Luda a suferit din cauza frigului, a foamei, a singurătății, a terorii neîncetate și a durerii agonizante provocate de experimentele îngrozitoare efectuate asupra ei de Josef Mengele, Îngerul Morții.

A fost cea mai tânără persoană care a supraviețuit la Birkenau. Este o minune, deoarece Mengele

și corporațiile farmaceutice germane îi foloseau pe cei mici pentru teste. Când rușii au eliberat-o, nu știau ce să facă în legătură cu ea, deoarece era atât de mică. În cele din urmă, a fost adoptată de o familie poloneză – în mod ironic, aceeași familie care deținea proprietatea pe care a fost construită poarta de intrare la Birkenau. Locuind la doar câțiva kilometri distanță de „lagărul morții”, noua ei reședință era în Oświęcim.

În ciuda ororilor pe care le-a suportat, a trăit pentru a-și spune povestea și pentru a-și căuta mama, care a fost trimisă într-un alt lagăr înainte de eliberare. Povestea sa de angoasă și speranță a evoluat acum într-un avertisment care își propune să transmită drama de nedescris a unui copil care a înfruntat violența și moartea.

Această carte emoționantă explorează puterea de a-ți construi o viață după o traumă și de a încerca să-ți găsești identitatea într-o societate care te marginalizează și nu te înțelege. Lidia, care a primit acest nume de la familia adoptivă, vorbește despre primii ani de viață, despre adolescență și despre rănilor nevindecate. Ea vorbește despre faptul că nu vrea să-și părăsească noua familie din Polonia și despre dorința de a-și găsi rudele biologice. A fost reunită cu părinții ei în timp ce trăia în comunism, o reuniune facilitată și mediatizată de Kremlin ca o modalitate de a demonstra afecțiunea patriei pentru copiii ei și dorința de a-i primi acasă.

„Poate suna ciudat, dar eu nu știu să urăsc. Știu, de fapt, că urând voi suferi și mai mult, cu siguranță mai profund decât mulți dintre cei care au contribuit la destinul meu dureros.”

Lidia Maksymowicz și Paolo Rodari, *Eu sunt 70072*, Bookzone, 2022.

IA7 – inteligența artificială

Idriceanu Răzvan-Andrei

Editura Eagle a lansat în anul 2022 o nouă colecție intitulată *Colecția Seniorilor Imaginației*, prima antologie fiind *IA7*, coordonată de Marin Truță și unde au publicat: Lucian-Dragoș Bogdan, Silviu Genescu, Alexandru Lamba, Cristian M. Teodorescu, Daniel Timariu, Dănuț Ungureanu și Cristian Vicol. Este vorba de o antologie SF care are drept temă (prin accident) inteligența artificială, după cum reiese și din titlu.

Prima povestire din antologie este cea semnată de Lucian-Dragoș Bogdan, intitulată sugestiv *Dezumanizare*. Discutăm aici de o lume distopică unde omenirea a colonizat diferite planete precum Marte, Venus etc. Protagonistul, KeeSeth, este inițiatorul proiectului intitulat *ExoMarte*, o colonie cu totul diferită de restul, întrucât lumea edificată are la bază prioritizarea elementului natural, organic. În tot acest univers

distopic apare și o formă de control, regăsită în acei inchizitori, responsabili de menținerea echilibrului între umanitate și tehnologie.

Alexandru Lamba ne propune o povestire unde IA este reprezentată într-un plan secund. Ne este prezentată o lume distopică unde califatul a unit toate țările și unde acesta se arată sub forma unui IA care relaționează cu cetățenii de pretutindeni.

Lamba se folosește de ideea de „artă pentru artă”, arătând de asemenea laturile egoiste ale umanității.

O povestire care alege să fie diferită prin stilul abordat, cât și prin forma aleasă este cea a lui Cristian M. Teodorescu, intitulată *O veste tristă*. Povestirea este scrisă sub forma unui necrolog, urmărind să creeze un profil al cercetătorului Holger Hennenkopft. Astfel, povestirea urmărește reconstruirea acestui personaj misterios, cât și investigarea activității acestuia.

Pe parcursul investigației, aflăm că H2, după cum mai era numit, era preocupat de „sfera biologiei moleculare și a legăturilor acestora cu Inteligența Artificială”.

Daniel Timariu ne prezintă o lume distopică în povestirea intitulată *Băiatul și Robotul* unde, în urma unui eveniment apocaliptic, plasticul a ajuns să distrugă lumea. Plasticul devine un element vătămător asupra întregii omeniri. Protagonistul povestirii se ocupă de colectarea plasticului din așa numite captatoare și transportarea acestuia în oraș în schimbul banilor. IA apare în această poveste sub forma mașinilor care îi ajută pe supraviețuitori să își îndeplinească misiunea.

Cristi Vicol ne prezintă o lume distrusă de război, unde societatea este împărțită în două: cei obedienți și cei care nu doresc să se supună și sunt marginalizați în așa-zisa mahala. Pentru a controla populația,

Sindicatul a ales implantarea de microcipuri neuronale care au ca scop monitorizarea omului. Astfel, cei din mahala recurg la tot felul de substanțe stupefiante care îi pot scăpa de psihiopatia indusă de acest microcip.

Așadar, antologia ne propune incursiuni în diferite lumi SF create cu delicatețe de către autorii menționați. Fie că este vorba de o colonie pe Marte, fie că vorbim despre lumi postapocaliptice, povestile par a crea un univers comun prin tema inteligenței artificiale.

Integral în versiunea online

IA7. Inteligența artificială, Eagle, 2022.

Cristi Nedelcu: mă interesează tehnicile comicului

Când ai auzit prima oară un banc?

În mod sigur, primele bancuri le-am auzit în copilărie. Seara, după ce ne jucam în curtea școlii sau în șantierul din apropiere, ne strângeam în spatele blocurilor și începeam să spunem tot felul de povești. Se amestecau întâmplări reale sau imaginare, cu filme și cărți povestite și, de la un anumit moment, cu bancuri. Atunci a fost prima mea întâlnire cu universul bancurilor, și, evident, cele mai multe erau politice. Era modul nostru de a ne simți adulți. Făceam un lucru interzis, intram și noi în rând oamenilor mari și o făceam extrem de curajoși făcând ceea ce noi percepeam a fi un adevărat act de frondă la adresa regimului. Ceea ce mi-a rămas însă în memorie a fost momentul în care într-un almanah Urzica, deci o publicație oficială a regimului, am citit câteva bancuri cu Bulă pe care Nichita Stănescu le publicase acolo, însoțite de un text scurt în care îl caracteriza pe acest personaj emblematic al vremii ca fiind „fantomă lipsei noastre de castel”.

Ce categorii de bancuri preferi ca ascultător?

Îmi plac bancurile care să mă surprindă. Sunt destul de puține astfel de bancuri, pentru că, după două cărți scrise pe tema asta și după un doctorat, mecanismele după care se construiește un banc devin destul de previzibile. Și atunci mă atrag bancurile a căror poantă nu o prevăd. De asemenea îmi plac bancurile pentru a căror înțelegere e nevoie de un anumit context cultural.

Cărei categorii i-ai acordat spațiu mai larg în recenta carte *Semiotica bancului*?

Volumul meu încearcă să stabilească bazele teoretice ale unei analize a bancurilor. În mod concret, pentru a constitui o semiotică a bancului, am abordat toate cele trei secțiuni care o alcătuiesc – sintaxa, semantica și pragmatica. În același timp, am propus o taxinomie (clasificare) pe care am încercat să o fac exhaustivă. Altfel spus, mi-am dorit să fac o clasificare în care să cuprind toate genurile de bancuri, ceea ce este foarte dificil, pentru că acest gen comic este extrem de divers. Eu spun că am reușit și, pentru a reveni la întrebare, asta a presupus să acord o importanță egală tuturor categoriilor de bancuri. Poate cele politice să se fi bucurat de o atenție ceva mai mare.

În proza ta apar bancuri? Ai rescris prozistic un banc? Dar dramaturgic?

În proză nu am apelat la genul acesta de mijloace de expresie, pentru că nu am simțit nevoia să fac asta. Nici în piesele de teatru nu am rescris bancuri, ci mai curând am construit personaje folosind tehnici pe care le-am analizat atunci când am scris despre comic.

Cum l-ai portretiza pe Ceaușescu din bancuri?

Subiectul este extrem de interesant și ar merita, cred, o analiză amplă. Pentru că nu există o singură imagine coerentă a acestuia care se desprinde din bancuri. Mai bine zis, imaginea lui se schimbă, odată cu modul în care percepția publică despre el s-a schimbat. În anii '70 predominau bancurile în care Ceaușescu apărea alături de liderii SUA și

URSS și, de fiecare dată el ieșea câștigător din situație.

„Ceaușescu, Brejnev și Carter sunt chemați la Dumnezeu care vrea să le spună ce nu merge bine în țara fiecăruia.

– Uite ce este, îi spune lui Carter. Dacă nu încetați cu discriminarea negrilor iau bila asta, arunc peste America și praf o fac! Ai înțeles? Carter iese tremurând de frică.

– Voi în Rusia sunteți prea agresivi. Intrați peste orice țară vreți, când vreți. Dacă nu vă potoliți arunc bila asta peste țara voastră și o fac praf. Iese și Brejnev alb la față.

– Voi, românii, furați prea mult. Dacă o să o țineți tot așa, arunc bila asta peste țara voastră și o fac praf. Ceaușescu iese vesel.

– Ție nu ți-a arătat bila aia cu care poate să ne distrugă oricând? Întreabă Carter și Brejnev mirați – Care bilă? Asta?”

Care dintre personajele tale merge spre caricatura de banc?

Cred că dintre toate scrierile mele, dramaturgia a fost cea în care am folosit astfel de procedee. Este vorba în special despre comedii. Una dintre ele, care a și fost premiată la un concurs la Târgoviște, intitulată „De care parte a gratiilor?” are ca personaj principal un Dictator și un Intellectual.

Unde găsim cartea ta?

Cartea „Semiotica bancului” este apărută la editura Junimea, care o va distribui în rețelele de librării. De asemenea, poate fi comandată pe siteul editurii, sau de pe librăriile online librărie.net, magazinul de carte.ro sau cîtești.ro.

Integral în versiunea online

Marius Balo în dialog cu Roxana Ruscior

Cum privești astăzi romanul *Procesul* de Kafka?

Tema este cât se poate de actuală, cred că oricând te poți trezi într-o situație absurdă, din cauza birocrăției și a corupției. Asta se poate întâmpla și în România, ce să mai spunem de statele totalitare? Acolo, absurdul și abuzurile sunt, din păcate, la ordinea zilei, iar ceea ce noi considerăm a fi normalitate este acolo subiect de roman, atât de neobișnuit a devenit.

Ce cărți similare îți vin în minte în continuarea *Procesului*?

Nu mă pot gândi acum la o continuare a „Procesului”, dar îmi vine în minte seria lui Margaret Atwood – „Povestea Slujitoarei” și „Testamentele”. Și aceste romane sunt tot despre lupta pentru libertate și despre abuzurile comise de cei aflați la putere, într-o societate distopică, ultrareligioasă și conservatoare, în care femeile și-au pierdut orice drept, iar unele dintre ele sunt obligate să dea viață ca să nu li se ia viața.

Ai scris despre libertate, ai avut vreodată intenția de a scrie despre libertate?

Aproape toate textele mele tratează tema libertății, dar cele mai bune exemple în acest sens sunt romanul meu de debut, „Armata Domnului”, și cel mai recent roman, publicat anul acesta la editura Litera – „Diavolul din Freisetzburg”. „Armata Domnului” spune povestea unei jurnaliste din România, Cristina, care este luată ostatică în Israel de către membrii unei secte extremiste. Romanul prezintă lupta ei pentru supraviețuire și mai ales pentru libertate, pentru că, de multe ori, eroina se întreabă ce este, oare, mai de preț – viața sau libertatea? Cu aceeași dilemă se confruntă și Adela, personajul principal din romanul „Diavolul din Freisetzburg”, care ajunge într-un lagăr de concentrare nazist. În acest roman, am analizat libertatea din mai multe perspective – în primul rând cea evidentă, a dorinței personajelor de a scăpa din acel loc îngrozitor, dar și dintr-o perspectivă psihologică, filosofică – cea a eliberării de propriile slăbiciuni și temeri. Pentru că există o libertate exterioară și una interioară, iar dacă n-o putem obține pe cea din urmă, atunci la ce bun ne mai folosește prima? Privind lucrurile din această perspectivă și scriind

despre asta, pot să spun că aștept cu mare nerăbdare să citesc romanul lui Marius Balo, să aflu cum a trăit el lupta pentru libertate, sub ambele forme.

Ce caz, eveniment istoric ți se pare tentant pentru o abordare literară?

Mă fascinează istoria în general, este un izvor nesecat de inspirație pentru un prozator. Dacă ar fi să mă limitez la câteva evenimente istorice... aș alege cele mai tulburi perioade din istorie, spre exemplu Inchiziția, Holocaustul, cele două războaie mondiale și regimul comunist din România (care va fi cadrul următorului meu roman, pentru care am început deja documentarea).

Dacă ai fi închis/izolat/ostracizat, care ar fi mijlocul ficțional prin care ai supraviețui? Scris? Citit? Imaginat? Discuții despre ficțiune? „Scenarii” și planuri concrete de evadare? etc.

Depinde ce obiecte aș avea la dispoziție. Sigur că scrisul ar fi o salvare pentru mine, dacă aș avea posibilitatea să scriu acolo. Dacă nu, probabil că „aș scrie” în minte tot

ce n-aș avea cum să scriu pe o foaie de hârtie sau pe un laptop. Asta m-ar ajuta să nu-mi pierd mințile. Planuri concrete de evadare nu știu dacă aș fi în stare să fac... adică m-aș gândi probabil la ceva, dar nu cred că aș risca să le pun în aplicare.

Ce-ai face dacă într-o zi ai găsi pe eticheta unui produs, cumpărat din magazin, o scrisoare de la un deținut care denunță condițiile din detenție?

Probabil aș vorbi cu prietenii mei din presă, ca să mediatizeze povestea, asta ar fi primul meu gând. Nu știu însă dacă ar fi și cea mai bună soluție, pentru că tocmai această mediatizare ar putea să-i facă rău persoanei care a cerut ajutor. O complicată situație, depinde foarte mult de la un caz la altul, pentru că este nevoie și de multă diplomație, dar cu siguranță n-aș rămâne indiferentă.

Singuriada – În memoria lui Urmuz

Ion Calotă

— Iată, ochiul cu care mă văd pe interior! O să vâr colacul acesta în toate lucrurile pe care nu le cunosc!

— Știu bine că tu îți vopsești o altă față în fiecare zi! Ești înconjurată de toate portretele tale ca de un curcubeu, draga mea!

— Iubitule, dă-mi durerea lumii pe care o simți atât de tare ca să o pun aici, lângă flori, în această bășică specială!

I-a dat-o și, brusc, acesta s-a simțit ușurat de o greutate uriașă.

Ei mergeau de acum invers. Călcău pe cer. Se luau la întrecere

cu fulgerele ce plesneau trupurile rotunjite ale dealurilor. În joacă, topeau, cu o singură răsuflare, norii de zahăr.

— În interiorul meu trăiesc alt timp decât cel ce se derulează în exterior, a remarcat el, nedumerit. Am acum în minte o întreagă herghelie de gânduri în sepia. Timpul meu e monedă cu care le răscumpăr.

— Nici eu nu înțeleg cum de încă mai suntem vii, cum de te văd aievea, cum de am rezistat tuturor provocărilor, i-a răspuns ea, înduioșată, amnezică. Am, însă, o prevestire sumbră.

Aerul pe care îl respirau era din ciment.

Ea s-a sacrificat prima. Înainte să tacă definitiv, i-a spus:

— Fii tu eu!

Întărită în țărână, o cutie muzicală recita cuvintele ei la nesfârșit, ca un ecou. Păsările toate se izbeau de pământ spărgându-se în mii de cioburi de sticlă vie.

— Nimeni nu mă împiedică să reîncep războiul, să opresc viața să renască, a strigat el, ieșindu-și din țâțâni, disperat de durere și de atâta liniște după ce a pierdut-o, dar nu o făcea cu vocea lui. Aș vrea să-ți

umplu trupul cu sângele meu, dacă s-ar putea, a continuat el, în timp ce sângele lui se scurgea acoperind oceanele.

Nu știa că războiul chiar fusese declanșat, iar acum toți nenăscuții săpau cu entuziasm tranșee și galeerii în propriile trupuri camuflate de întuneric.

Fiecare, singur, o statuie umflată cu sine însuși, un pântec apărând un gol inutil, într-o lume pustie.

Fiecare, în Singuriada lui.

Integral în versiunea online

N-ați văzut-o cumva pe cumătra mea, Valerica?

Sebi Sufariu

Am promis că-i botezăm pruncul Valericăi. O fată. L-am sunat pe un preot, unul care a avut ceva de scris la un moment dat la un ziar, zic: „Hai să încreștinăm un copil“. Fix în ziua cu pricina, nu știu cum s-a întâmplat, a avut o problemă cu mașina! L-a lăsat însă la comandă pe părintele Ștefan. Din câte am aflat, Ștefan ăsta nu avusese norocul să scrie la vreun ziar.

În săptămâna următoare, Valerica a mai apărut cu un copil. Băiat. Ani a luat-o de la capăt cu hainele, lumânările etc. Pe atunci mai exista Piața Sud, nu devenise o chinezărie. Garnisiți cu toate, am revenit la părintele Ștefan să botezăm pruncii. Valerica era în culmea fericirii. I-am scăpat ceva bani după botez, când a zis că i-au ars cablurile de la locuința

din cartierul arid și imund numit, culmea, Izvoare. De vreo câteva ori au ars în vara aceea. Ardeau cablurile astea mai ceva ca lumânările de botez.

După un timp, a venit un prim-ministru prin oraș. Începea campania electorală și, evident, era ceva de inaugurat prin oraș. Făcusem și o emisiune cu el. Sepepiștii, îmi amintesc clar, aveau un fel de pas adăugat, ca la handbal, să-ți ia fața. Erai lângă premier, dar mereu cu un pas în urmă. Hei, și în plin centru, pe o stradă proaspăt asfaltată, cine apare, ca o boare, de după un tomberon? Bine, întâi am văzut câinii, vreo zece, și grimasa primarului de atunci care-l căuta din ochi probabil pe șeful Poliției Locale să-i dreseze musteța. Din mijlocul vacarmului, fericită

că mă vede, Valerica: „Cumetre, cumetre...“. Undeva, peste dealuri, miroase a cabluri arse...

P.S. 1: După ce a câștigat alegerile, primarul de atunci mi-a zis cu un prilej oarecare: „Da' ce neamuri mai ai și tu...“. Am ridicat din umeri. Ce să fac și eu, toată lumea știe că neamurile nu ți le alegi.

P.S. 2: Valerica, dacă citești asta, dacă ai cumva net, telefon, dacă nu au ars toate cablurile din viața ta, eu ăa care a botezat-o pe Mădălina și pe băiatul ăla dolofan pe care Ani, borfoasă la rândul ei, l-a ținut în brațe, că așa era regula, zicea părintele Ștefan, fata la naș, băiatul la cumătră, dacă mai cerșești pe undeva, dă-ne un semn. Nu știu când pot ajunge prin Roman ori poate prin Botoșani, pe unde am înțeles că ți

crești copiii. Acu', pe bune, chiar mi-e dor de voi!

P.S. 3: Valerica, culmea, parcă și de nea Vasile mi-e dor. Dacă dau de el îi fac cadou, pe cuvânt!, un patent din ăla șucar, cum am văzut eu la chinezii de la Piața Sud.

Cumătrul Sebi

Integral în versiunea online

Trecea o femeie peste câmp în amurg

Dana Banu

Mișu de la Barieră nu s-a mai însurat niciodată. Nu pentru că ar fi rămas nefericit după povestea cu Niculina, ci pentru că își iubea prea mult singurătatea din mica lui haltă.

În căsuța de lângă șina de cale ferată – desprinsă de restul așezării și înconjurată parcă de un pustiu imens – Mișu visa uneori la o femeie a lui. Acea nu era însă Niculina, ci o călătoare din trenurile care treceau pe lângă el nepăsătoare, în fiecare zi.

Călătoarea chiar existase. A văzut-o cum stătea agățată de scara trenului. Purta o rochie din mătase tivită cu dantelă și pantofi din catifea de culoarea purpuri. Ținea în brațe un buchet uriaș de trandafiri roșii, imperiali, împlețiți cu floarea miresei cea precum steluțele albe ale fulgilor dintr-o ninsoare abia începută.

Femeia l-a privit și a început să râdă tare, de parcă îl chema la ea.

Apoi i-a aruncat în brațe buchetul de trandafiri și floarea miresei. Mișu l-a prins. Trenul s-a tot îndepărtat până locul a rămas gol. De parcă nimeni nu trecuse vreodată pe acolo și nici nu urma să mai treacă.

Mișu de la Barieră a intrat în căsuța cea mică și albă, cu ramele ferestrelor vopsite în albastru. A pus trandafirii într-un borcan. Borcanul l-a pus în fereastră.

Ani de zile florile au luminat – uscate – la fereastră, calea trenurilor.

De atunci, bărbatul a privit cu luare aminte spre ferestrele vagoanelor, închipuindu-și că poate la una ar putea apărea oricând imaginea femeii cu trandafiri și rochie din mătase.

Uscate și pline de praf, florile din buchet au prins o frumusețe aproape nepământeană. Era ascuns în ele sufletul lui Mișu, împreună cu toate visurile lui de bărbat din ce în ce mai bătrân. Și singur.

Gurile oamenilor au schimbat povestea. I-au despărțit pe cei doi fugari. Legendele din sat spun că muzicantul i-ar fi lăsat de izbeliște pe Niculina și pe Timofte în mijlocul iernii, la Brăila, pe Strada Mare. Cei doi s-ar fi întors în sat cu o sanie trasă de cai. Iarna era grea. Nămeți uriași, acoperiți de întuneric. Viforul șuiera înfiorător. I-au înconjurat lupii și ăsta le-a fost sfârșitul.

Niculina ar fi căzut cică din sanie și a fost sfâșiată de lupi în timp ce viforul îi acoperea strigătele.

Timofte din Cuțarida a încercat să dea foc hainelor ca să țină lupii la distanță, să îi sperie. Sania a luat foc. Din bătrân a rămas doar cenușa spulberată de-a lungul Bărăganului.

Astfel spune gura povestitoare a lumii că ar fi murit cei doi călători prin viață și prin noaptea de iarnă și stepă a Bărăganului.

Cu siguranță, Timofte ar fi zâmbit mulțumit la auzul poveștilor despre ei. Ar fi fost bucuros să le povestească nepoților pe care nu i-a avut.

De atunci – spun tot oamenii-povestitori – peste Bărăgan se vede uneori, în amurgurile de toamnă târzie și de iarnă, trecând o femeie. E Niculina – o femeie care trece peste câmp în amurg.

Integral în versiunea online

Mihai Păun: Actorii tineri își doresc partituri complexe, din care pot învăța cât mai mult

Andrei Velea

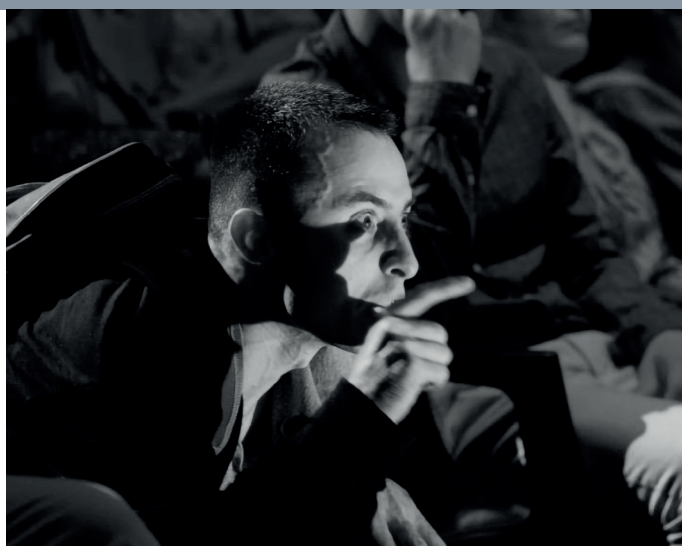
Mihai, cum e să duci un rol atât de solicitant? În „Martiri” ești tot timpul pe scenă, joci în toate actele, trebuie să treci de la calm sau erotism la nervul unui profet religios. Te marchează rolul înainte și după ce îl joci?

Este într-adevăr solicitant atât fizic cât și psihic dar nu pot spune că mă simt „devastat” emoțional sau fizic. Este un exercițiu destul de delicat de atenție și de reactivitate pentru mine ca actor. Pentru ca rolul pe care îl am în acest spectacol să funcționeze este necesară, în opinia mea, o doză de atenție destul de mare și prelungită pe tot parcursul său. Sunt două ore de spectacol în care este necesar ca eu să fiu conectat la ceea ce se întâmplă și să las acele lucruri (replici sau acțiuni ale diverselor personaje cu care interacționez) să mă modifice.

E o lume tulbure azi. Văzând „Martiri”, ai spune că cineva s-a gândit la ceea ce se întâmplă azi în Israel. Nu e un text despre lumea musulmană, e un text despre fanatismul religios creștin. Acela pe care noi îl credeam apus... Cum simți, ca actor, legătura asta dintre evenimentele fierbinți ale zilei și rolul pe care îl interpretezi?

Eu personal nu încerc să fac astfel de legături pentru că nu simt că mă ajută în spectacol. Dar, într-adevăr, poți găsi similitudini între subiectele abordate în spectacol și evenimente recente. Pentru mine, e vorba despre un om, un adolescent și universul lui. E mult mai interesant când publicul face astfel de legături.

Crezi că tinerii de azi fug de roluri complexe? Cum vezi generația din care faci parte? Sunt multe

tentații în lumea teatrului azi, de la tot felul de show-uri ușurele, la prestații de tip stand-up. Vorbește liber, te rog, despre importanța actorului, așa cum îl văd tinerii din generația ta.

Nu cred asta. Sunt absolut convins că mulți actori tineri își doresc partituri complexe, din care pot învăța cât mai mult și prin care își pot depăși limite sau bariere pe care le-au descoperit la ei înșiși. Nu cred că fug. Poate că, pentru mulți, nu a apărut încă ocazia... E foarte important și cu

cine lucrezi în echipa de creație, pentru că de multe ori puțină încredere poate face minuni. Nu aș ști să-ți spun cum văd generația mea, nu prea mă gândesc la asta. Sunt convins că sunt mulți actori tineri care sunt foarte muncitori și talentați. Eu încerc să-mi fac treaba cât de bine pot cu resursele pe care le am în pătrăța mea. Câteodată se întâmplă să iasă lucruri bune, iar câteodată lucruri mai puțin reușite.

Nu știu cum vede generația mea rolul actorului. Cred că, dacă am putea să întrebăm fiecare actor

tânăr asta, am primi răspunsuri foarte diverse și, probabil, pertinente. Eu personal, sincer să-ți spun, încă încerc să găsesc un răspuns. Nu-l am și cred că e cam devreme pentru mine să-l am.

Ce mesaj îți dorești să transmiți publicului prin acest rol? Sau, altfel spus, ce ți-ai dori să înțeleagă publicul din drama lui Benjamin? Există o învățătură la mijloc sau e doar o felie de viață pur și simplu?

Nu-mi doresc să le spun nimic personal. Tot ceea ce îmi doresc este ca atunci când se uită să vadă un om. Asta e scopul meu, să vadă un om. Dacă reușesc să fac publicul să vadă un om măcar și pentru o clipă, atunci sunt mulțumit. Mi-aș dori să vadă asta pe tot parcursul spectacolului. Dar, câteodată, nu se întâmplă lucrurile așa cum vrem.

Nu cred că e treaba mea să spun publicului ce să înțeleagă din ceea ce vede. Mi se pare mult mai frumos și autentic când publicul își trage singur concluziile.

Integral în versiunea online

Poeemele toamnei

Toamna strigă la noi

Sorin Ivan

Până și toamna pare că a înnebunit,
dar de un alt fel de nebunie,
printre explozii de lumină coborâte din cer,
dintr-un albastru limpede
cum numai albastrul genezei va fi fost,
și jerbe nesfârșite de flăcări multicolore,
s-a lăsat deodată cuprinsă de nebunia fericirii,
de fericirea luminii și a culorilor...

Alexandru Lamba: Noiembrie e luna în care observ cel mai tare micșorarea zilei

A consemnat Ciprian Handru

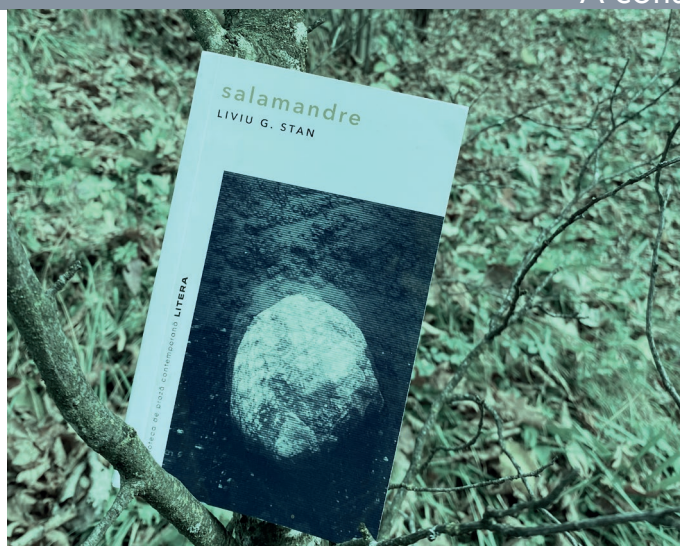
Ai scris despre toamnă?

Nu pot spune că am scris despre toamnă în sine, dar am ales uneori să plasez câteva scene în acest anotimp pentru a accentua o stare de melancolie. O asociez cu moartea naturii, cu un sfârșit de ciclu, cu o înfrângere. Nicidecum cu belșugul, așa cum am fost învățat în școala primară.

Ce loc ocupă, ca anotimp, în scrierile tale?

Ațiunea din primul roman pe care l-am scris (și al doilea pe care l-am publicat), „Arhitecții speranței”, se desfășoară mai ales toamna. Așa am simțit că trebuie să fie, deoarece protagonistul era chinuit de o iubire imposibil de concretizat. Și „Șapte virtuți deșarte și o păcătoasă moarte” are câteva capitole plasate în acest anotimp, mai ales când personajul principal conștientizează că și-a pierdut, practic, viața.

Ce fragment autumnal din literatura altora îți vine în minte?

Primul care-mi vine în minte este capitolul „Toamna” din romanul lui Liviu G. Stan. Aș menționa fragmentul de mai jos, din ceea ce mi se pare cea mai percutantă scenă a cărții:

„Degetele i se înfipseră răsfirate în pământ și podurile palmelor împingeau, făcând-o să se târască încet în coate. Însă bărbatul încă o ținea strâns de coamă, acesta era asul lui din mână. Lupta dintre respirațiile

lor, leorpăitul solului. Toate frunzele jilave care-i treceau apatice pe sub palme, tot noroiul neputincios ce răscolea de sub el și mai mult noroi neputincios. Cealaltă: Noroi și frunze. Gândește un pic: noroi și frunze. Frunzele sunt groase ca o crustă, iar noroiul poate fi strâns în pumn ca o bilă. Strânge pumnul! Elena strânse pumnul: o balcă de nămol cu frunze se formă în mână, simți chiar și câteva fragmente de pământ întărit. Apoi,

cu o strădanie ce-i smulse un geamăt de durere, căci își auzise părul trosnind, se opinti într-un genunchi și își roti gâtul și bazinul cât de mult putu, după care lovi la întâmplare pe direcția în care percepea punctul maxim de putere în strânsura pletelor.”

Ce-ai spune despre noiembrie, cum ai descrie-o în câteva cuvinte?

Noiembrie e luna în care observ cel mai tare micșorarea zilei. Dimineața și seara începe să fie ceață. De obicei, plouă și e frig, iar soba nu trage. E o lună întunecată, noroioasă și rece. Și mă face să mă gândesc la morminte.

Există pentru tine o dată marcantă în noiembrie? (autobiografic)

O dată anume nu îmi vine în minte, dar în noiembrie avea loc, de obicei, târgul de carte Gaudeamus de la Romexpo, târg care totdeauna m-a fascinat. Iată, o pată de culoare într-un negru lăptos. Însă acum și acest târg s-a mutat în decembrie. Nici lui nu i-a priit.

Echiprofia

Mircea Băduț

În fiecare dimineață, o altă realitate.

Ieri am fost șofer și am făcut curse clandestine cu marfă de contrabandă undeva în sudul Pakistanului. Căsătorit cu o femeie durdulie și negricioasă, locuind într-o casuță de lut plină de copii. Acum, amintindu-mi, mă uimește faptul că nu m-a deranjat mirosul crunt al mizeriei și aglomerației din acea locuință a mea. Ba chiar am glumit pe tema asta și i-am ironizat pe cei din jur când ne-am așezat seara la masă. M-am simțit bine. Ceea ce n-a fost deloc cazul alaltăieri, când a trebuit să lucrez 12 ore

într-o fabrică de procesare a cărnii din Vietnam, într-un frig deloc potrivit simptomelor de pneumopatie cu care tocmai fusesem dotat.

Astăzi sunt profesor într-un sat din Islanda. M-am trezit într-o locuință întunecată și rece. Noapte polară; sunt vădov și singur. Însă, ajuns la școală, interacțiunea cu copiii absorbindu-mi cu ochi strălucitori cuvintele mă încântă. Seara mănânc puțin (poate cam prea puțin) și apoi mă postez la fereastră să privesc jocurile aurorii. Hm. Se pare că sunt suficient de inteligent încât să mă gândesc la filosofii abstracte.

Da, până în urmă cu doar câteva decenii și de-a lungul a zeci de mii de ani (adică o perioadă enormă), continuitatea a fost pentru psihicul uman cel mai puternic pilon. Dar și cel mai discret. De fapt, ce însemna odinioară continuitatea cotidianului pentru mintea individului? Stabilitate, predictibilitate, siguranță. Un procent redus de aleatoriu, de întâmplare, de necunoscut... Hm... Doar o etapă din evoluția omenirii, am putea spune.

Măine? Unde voi fi eu mâine? Ce voi fi?

Într-un gând exotic de-al meu simt că ar fi interesant să

fiu într-o zi femeie. Însă nu pot experimenta așa ceva: sistemul matricial nu face astfel de minuni. Deocamdată.

Integral în versiunea online

Retinol 40 +

Ramona Jitaru

Andreea căută scaunul cu rotile din ochi și-l văzu abia când Ioana îl umplu cu ghivecele aduse de ele. După o clipă de calcul, fata le luă înapoi, câte două, iar pe șezut puse acum ranița, cu baierle peste spătar. Acum ghivecele nu mai încăpeau cum trebuie pe șezutul scaunului, iar corola bogată a florilor se turtise. În timp ce Ioana împingea ghivecele ca și când doar forța ei ar fi fost suficientă să le schimbe forma și să le potrivească într-o nouă geometrie, Andreea își scoase de la gât eșarfa și amândouă verișoarele săriră înapoi în timp, pe vremea când erau puștoaice și înțelegeau una din privirea celeilalte ce este de făcut. Pentru că eșarfa nu era totuși destul de lungă, o trecuseră doar pe după cingătoria buzunărașului de la raniță, apoi roată pe după ghivece și toată șandramaua se termina cu o fundiță cu pliurile perfecte. Mai rămăseseră doar cele două bidoane cu apă, și fetele luară fiecare câte unul.

Bătrâna rămăsese în tindă și le purtă cu ochii până în colțul drumului, apoi își pironi privirea pe

crengile unui pom care își odihnea merele pe acoperișul înnegrit de vreme al magaziei.

Roțile scaunului se învârtteau simetric peste asfaltul drumului

și nu-și schimbau cadența nici atunci când mașinile care treceau pe lângă ele păreau să încetinească, fie pentru a se asigura că pot ciupi puțin linia continuă, fie

pentru a se bucura de spectacolul oferit. Andreea mărâia în barbă câte un „că n-ai mai văzut cărucioare împinse de dive din grupul Retinol 40+“ și se mai oprea câte puțin să își sufle aer rece pe sub gulerul puloverului ei de cașmir, o frumusețe de 300 de lei de pe grupul ăla de Insta cu haine aduse din Franța.

În scurt timp, cotiră la dreapta. De aici, drumul urca pieptiș, asfaltul se terminase, iar pietrele amenințau să zădărnicească efortul fetelor.

— Nu mai merge așa, facem invers. De aici tragem, că trebuie să-l săltăm în pietriș.

Ioana rămăsese și acum verișoara cea mare. Ea știa, ea hotărâ cum se face și tot ea răspundea în fața celorlalți dacă ceva nu mergea bine. Exact ca pe vremuri. Fetele puseră jos bidoanele cu apă pentru câteva clipe și oftatul lor se topise în același glas. Un fir mic de transpirație traversă în goană gâtul Andreei, pierzându-se sub puloverul ei de cașmir roz prăfuit.

Integral în versiunea online

Valiza

Bogdan Macarie

La următoarea urcă o tânără cu un cățel mic și alb. Se așază în fața ta și se uită la tine. Îi zâmbești. Adorabil cățel aveți. Nu spune nimic. Zâmbetul ei se lățește. Dintr-o dată ți se pare urâtă. De-a dreptul hidoasă. Te încrunți. Tu urăști oamenii. Îți cobori privirea spre cățel și începi să răzi. Câinele dă din coadă și limba îi atârână prosteste în colțul gurii. Ochii lui veseli te binedispun și pe tine. Te apleci să îl mângâi. Nu îți pasă dacă femeia o să zică ceva. Nici nu o iei în seamă. Tu iubești câinii. Dar când îi atingi capul, exact acolo în spatele urechii unde știi că le place, câinele începe să mârâie și capul i se smucește înspre mânăta. Colții îi perforază carnea. Cât de tare doare asta, tată?

Sau doare mai tare că nu poți avea încredere nici în câini? Îți tragi repede mâna și te ridici în picioare. Valiza îți alunecă de pe genunchi și, izbind podeaua, se deschide. Parcă văd toți ochii ăia ca niște mingi de golf acoperite de sânge uscat rostogolindu-se prin tot autobuzul. Îi privești cum se împrăstie pe sub scaune. Apoi te uiți la femeia din fața ta. Tipătul ei vine mult prea târziu. Pentru că femeia e buimăcită și oricine în locul ei ar fi. Câinele se uită acum tîmp la tine, parcă rânjind. O clipă îți vine să îl strângi de gât, să îți afunzi mâinile în blana lui albă și ondulată. Toate trofee tale împrăstiate, toată munca ta risipită. Doar că acum trebuie să scapi, să fugi. Autobuzul oprește la următoarea, dar șoferul, care a

văzut totul în oglinda retrovizoare, nu deschide ușile, ba mai mult, sună la poliție și se mulțumește să stea acolo și să aștepte în timp ce tu lovești ca un nebun cu pumnii în geamurile și în ușile autobuzului. Când vezi mașinile de poliție înconjurând autobuzul, nu îți mai rămâne nimic de făcut. Bagă mâna în buzunar și scoți cuțitul.

Polițiștii spuneau că nu au mai văzut așa ceva niciodată. Dumnezeule, ce spaimă trebuie să fi tras femeia urcată pe scaun, strângând câinele la piept și șoferul care a zărit o clipă, în oglinda retrovizoare, lama cuțitului săpând prin orbitele tale însângerate. Oamenii ăștia n-au mai închis ochii în noaptea aia și poate multe nopți de atunci înainte. Iată cum cred eu că s-au întâmpnat lucrurile, tată.

Închipuie-ți, ai ajuns până într-acolo că îi colecționeai. Nici nu îmi vine să cred că spun așa ceva. Dar e adevărat, nu? Tatăl meu, *colecționarul*. Așa ți-au spus și ziarele: *colecționarul de ochi*.

Integral în versiunea online

O nouă premieră la TNB! EVADAREA TĂCUTĂ

Adriana Teodorescu

Actrița Oana Pellea debutează ca regizoare în „Evadarea tăcută” de Lena Constante, fiind totodată și interpreta unui spectacol tulburător care va avea premiera oficială pe 18 noiembrie 2023, la Sala Atelier a Teatrului Național din București.

O poveste profundă despre rezistența umană în fața opresiunii regimului comunist în România, cartea Lenei Constante stă la baza unui spectacol în care marea actriță Oana Pellea (care semnează de altfel și dramatizarea textului) urmărește viața protagonistei, o femeie puternică și independentă, care se confruntă cu dificultățile și limitările impuse de sistemul politic al vremii.

În „Evadarea tăcută”, actrița surprinde lupta interioară a personajului pentru găsirea unei căi de evadare dintr-o realitate aspră și rigidă, evidențiind puterea incontestabilă a spiritului uman de a rezista și de a căuta libertatea interioară, chiar și în cele mai întunecate momente.

„Nu poți printr-o dramatizare să „joci viața” unui Om! Mi se

pare indecent. De aceea, spectacolul „Evadarea tăcută” mi-l doresc o mărturisire și nu un spectacol de teatru. Scopul meu nu este performanța actoricească, ci o experiență umană împărtășită cu publicul! Îmi doresc ca textul și experiența unui fenomen uman pe numele de Lena Constante să ajungă la spectatori”, spune actrița Oana Pellea.

Actrița mărturisește că pentru ea este „o datorie de onoare să fac cunoscută publicului această Lecție de viață: Cum poți evada din iadul trăit plonjând în raiul din tine! Vă invit la o mărturisire. Cea mai mare dezamăgire

pentru mine ar fi: „ați jucat bine”. Nu vreau să „joc”. Nu vreau să fiu actriță în acest spectacol. Vreau doar să vă împărtășesc cu smerenie experiența acestui excepțional Spirit. Atât”.

Lena Constante s-a născut pe 18 iunie 1909. A studiat la Școala de Arte Frumoase din București, avându-l ca profesor pe Dimitrie Gusti. În acea perioadă l-a cunoscut și pe viitorul ei soț, etnomuzicologul Harry Brauner. A fost o artistă bine-cunoscută pentru lucrările sale originale de tapiserie și pentru activitatea folcloristică. În 1954 a fondat Teatrul „Țândărică” împreună cu Elena

Pătrășcanu, soția ministrului de justiție de la acea vreme, Lucrețiu Pătrășcanu, ceea ce a dus la arestarea și condamnarea ei și a lui Harry Brauner la câte 12 ani de închisoare. A fost eliberată în 1962, iar în 1968, la rejudicarea procesului, amândoi au fost găsiți nevinovați. Deși membră a Uniunii Artiștilor Plastici, Lena Constante nu a putut expune lucrările din cauze politice. Pe 2 noiembrie 2005 părăsea această lume.

Revista aparține
Asociației Creatorilor de Ficțiune
(ACF)

<https://asociația-creatorilor-de-ficțiune.ro>

Bulevardul Bălcescu,
nr. 7, ap. 3
București.

Producție: editura LITERA
Distribuție: Librăriile Cărturești

© Ficțiunea OPTm

REDACȚIA

Director: Cristina BOGDAN.

REDACTORI:

Cătălin D. CONSTANTIN,
Doina RUȘTI,
Ileana MARIN,
Emanuela ILIE,
Cătrinel POPA,
Enrique NOGUERAS,
Roberto MERLO,
Sebastián TEILLIER,
Adriana TITIENI IRIMESCU,
Ciprian HANDRU,
Bianca ZBARCEA,
Codruț RADU.

<https://fictiunea.ro>
e-mail: contact@fictiunea.ro

PREȚ: 8 lei

Zece poeme într-un vers

Paul-Daniel Golban

Sceadu genga

Sunt o consoană fantomă: mă numești, dar sunt de nenumit.

Artificii

Lacrimile mele sunt artificii care încă plâng.

Splendoare

Ochii tăi sunt splendoarea mea.

Limbajul semnelor

Cum ai traduce poezia în limbajul semnelor?

Înmarmorat

Te-am așteptat în frig, dar m-ai lăsat înmarmorat.

Tatuaj

Nu vreau niciun tatuaj: durerea e deja tatuată în mine.

Gimnastică

Gimnastica e un frumos balans pe spatele vieții.

Așteptare

Așteptarea ca o mântuire se așază la picioarele mele.

Toamna

Toamna strângea masa după ce clienții văratici și-au pus pofa în cui.

Vara

Adevărul e că vara putea fi mai vie dacă zâmbeam mai des.

ISSN 2821 – 7985
ISSN-L 2821 – 7985

9 772821 798503